

SZABOLCS.

Vegyes tartalmu hetilap.

Megjelenik minden vasárnapon.
(Egyes száma ára 10 kr.)

Kiadó-tulajdonos: Répássi István.

Előfizetési árak:

Egy évre 4 ft.
Fél évre 2 ft.
Negyed évre 1 ft.

Nevezetűl terjedő és kiadói hivatal, —
kovács és jog ügyosztály mint anyagi
részt tárgyaló külföldiek, mint szintén
a hirdetések a minden fölszámolások
közvetlenül:
n.-debreczeni utca 1470. számú
Figecky-féle ház.

Bérméltok levélok csak lemeri kerék-
ről fogadtatnak el.
A kéziratok nem adnak vissza.

Hirdetési díjak:

Minden 4 hasábos petty-sor egyszeri hir-
detésnél 5 kr., többzetűnél 4 kr.
Terjedelmes hirdetések többzetű be-
tátelese, kétszeres díjazás alatt sor-
költendő.
Minden egyes beiktatás után kiadó-
illeték 30 kr.
A nyilatkozás minden négy hasábos
sornand-sor díja 20 kr.
Az előfizető, a hirdetések meg-
szabásánál, 20% nyí kedvezmény-
ben részesülnek.

Nyiregyháza, 1876. ápril 6-án.

Mielőtt a város földbirtokainak a mult számban elősorolt módon leendő bérbeadásának előnyeit fejtegetnénk, nem mulaszthatjuk el felemlíteni, hogy ha tökéletes egészben nem is, de nagyrészen találkozott véleményünk polgártársaink véleményével, pedig mintha csak látnánk azon kétkedő mosolyt, mely egyes egyének ajkain látszik elröppenni; olvasva javaslatunkat, mintha csak hallanánk azon ellenvetést, hogy az általunk javasolt módon nem fogja senki haszonbérbe venni a város földjeit.

Láttunk már mi sokszor kétkedő mosolyt olyankor, midőn a legzélszerűbb s legszentebb eszme lett szellőztetve, hallottunk már mi sokszor oly ellenvetést, mely a legnemesebb ügy létesítését odáza el, hanem azért nem tart vissza bennünket sem kétkedő mosoly, sem semmi ellenvetés, hogy ki ne mondjuk nyíltan véleményeinket.

Azon feltevésre, melyet már imitt-amott hallottunk e tárgyban, t. i., hogy előnyös-e a bérleti kívánókra az általunk ajánlott mód? nézeteink szerint határozottan „igennel” felelhetünk; mert tegyük fel, hogy egy I-ső osztályú 1200 □-öles hold földért fizet a bérlet évenként 5 frtot s így 40 év alatt 200 frtot, mely összeget, ha 10 vagy 20 év alatt kell az illetőnek letörlesztetni, fizet évenként 20 vagy 40 forintot.

Egyik nagy horderejű dolog már magába az is, hogyha 40 évre adatnak ki ezen földek, akkor oly hosszú időre, mely egy ember élete s így a bérlet nemcsak javíthatja földjét, de arra tanít is építhet stb. stb., fákat ültethet, mert 40 évig azoknak sok hasznát veheti s így meg van azon előnye is, mely a gazdálkodásnál földotog, hogy

földjének közepében lakhat, tudván azt, hogy oly hosszú ideig birandja azt.

Minthogy az előadottakból igen szembetűnőleg látható, hogy így módon sokkal czélszerűbb a bérletre nézve is a város földjeinek kibérlése, mint az eddigi bérleti rendszer volt, mely rendszer mellett még is mindig képeres volt a város földjeit kiadni, magától összedől azon ellenvetés, hogy a város polgárai ki nem fogják venni ily módon a földet.

A város pedig mint testület, óriásiit nyerne az ily bérleti rendszer által, mert 10 vagy 20 év alatt minden adósságtól ment lenne, és még azonfelül, mint már jeleztük, minden ingatlan birtoka megmaradna.

Ezen szempontból tekintve is ezen javaslatot, még ha terhelők volnának is a feltételek a bérletre, el kellene azt fogadnunk, mert így is, úgy is, magunknak fizetünk, és magunkat mentjük fel a teher alól, de ezen bérleti rendszer mint a városra, ugya a bérlet közönségre is, a lehető legelőnyösebb.

A részletekre vonatkozólag még csak azt jegyeztük meg, hogy a földeket 4 osztályba óhajtanánk soroztatni és az I-ső osztályú után 5 frt, a II-ik oszt. után 4 frt, a III-ik oszt. után 3 frt, a IV-ik osztályú után pedig 2 frt évi bérletért vetni ki.

Röze.

Hivatalos kimutatás.

A vetések állásáról az ország minden részéből beérkeztek már a jelentések a fölmivelési miniszteriumhoz, mely azokat közlé is tette. E jelentésekből kitűnik, hogy az őszi vetések által jól kiteleltek és a legjobb reményekre jogosítanak. Mi ezuttal tehát csak azon megyleket említjük meg, melyekből a

solyal Fekete uram a beszélő felé, — mint megmondod u kelme!... De hát mi lelt most? — Kérdi aztán komolyan.
— Az lelt, hogy harmincz éve kiélődöm már e helyen, s mindig hiába.
— En már régebben várok:om. En már ötven éve kiélődöm.
— Igen, de nem úgy, mint én. Hisz e nyomorúságos harmincz év alatt csak ötletet többet hordok hátamon, mint hajam szála; s ha Zólyominak száz életét oltathatnám ki, száz élete sem tudná szenvedéseimet kárpótolni!
— S ha azt egyszer kioltathnád... nem százszor, nem lenne-e elég?
— Igen, de hol van ez az „egy-szer” is.
— Ma, vagy holnap bekövetkezik.
— De hiszen a vár ma népes; mint mondád, vendégei vannak!
— Attól ne tart. A vén sasnak egy galambszívű unokája van itt, messze, Itáliából, Velenczéből.
— Mondtam ugy-e! — kiált fel Örsze anyó, hogy valaki olyan féle lehet itt. Láttam tegnap egy alakot világitni, s erről tudtam meg. Hisz mondtam is kelmednek, a hogy előjött a vízről, de kelmed...
— Hallgass, hallgass... Beszélj, várnagy: igaz ez?
— Ha igaz-e!... Mondom, még Velenczében ismertem e gyermeket, mint kis csecsemőt. Atyja duszagdag volt, s mint ilyen, ismerkedett meg Zólyomi leányával, kitől aztán a gyermek született.
— Szívtelen vén bünös! — kiált fel a halász — tehát neki is volt gyermeke, vére-

vetések állását illetőleg kedvezőtlen hírek érkeztek. Baranyamegyéből jelentik, hogy a repeze kevés sikert ígér; Fehérmegyéből, hol a vetések kitűnően állnak, panaszokdnak, hogy a lapályos szántóföldek túlságos talajnedvben szenvednek, mi által a bevetett mag kipállik: ugyanezen panaszra találunk a borsod- és nyíramegyei jelentésekben. Liptómegyének északi részében a vetések kevés reménnyel kecsgetetnek; Sopronmegyében az őszi vetések nagyon ritkán állnak.

A Fertő medre ujra megtelt vízzel, s ez által több ezer hold föld a miveltől elvonatott. Szabolcsmegyének lapályos helyein a tömértelen hó és esővíz az őszi vetéseket kipállással fenyegeti, a dadai és nádudvari járásokban a hernyők borzasztó mennyiségben mutatkoznak, a szőlő a fagy által szintén sokat szenvedett. Szepesmegyéből, ugy Szatmár- és Szörénymegeből jelentik, hogy az őszi vetések nagyon ritkásak. Veszprémmegyében az igen jól áttelelt vetések a márciusi fagyoktól sokat szenvedtek; átlag a veszteséget a buzában 1/10-del, rozsban 1/6-dal számítják. Vasmegyében az őszi vetések némely vidéken kipállottak; Zalamegyében csak a keszthelyi járásban álltak jól a vetések; a többi kerületben a buza és repeze csak középszerűen, a roza pedig rozsol. Zemplénmege nagy-mihályi és sztrporkői járaisaiban a vetések gyöngén állnak s ott rosz aratásnak néznek eléje; a tokaji járásból jelentik, hogy ott a szőlőösszezőnek a fagy sokat ártott; Krasznamegyéből jelentik, hogy a repeze gyöngén áll.

A tavaszi vetések, Magyarország déli részének kivételével, még minde-nütt hátra vannak, azonban bízható, hogy a márciusi kedvező időjárás lehetőségessé tette az elmaradt földmunkálatok erélyes folytatását és bevégezését. Árva-, Bereg-, Gömör-, Győr-, Heves-, Komárom-, Nyitra-, Sopron-, Veszprém-, Torna- és Zalamegyékben márczius 23-ig a tavaszi munkák megkezdése alig volt lehetséges; Torna- és Győrmegekből jött jelentésben azon félelemnek adnak kifeje-

zést, hogy az idén a tavaszi munka fogamatossá lehetettlené válni.

Takaromány-hiányt az ország 3/4-ed részéből jeleznek. Győrmegeyében a hiány már oly fokot ért, hogy a földmivelők a marhákat leöldömsni kénytelenek s a húst megfűstölük.

A Tiszatáj veszedelme.

„F. P.” után.

Fogyvernek, april 4.

A mirkó-töltés beszakadása következtében, nagy árvízveszély fenyeget. Az itteni veszbizottság ennek következtében elhatározta, hogy egy 4000 ölnyi töltést csináltat a veszély elhárítása céljából. Minthogy azonban a bizottság nem rendelkezett a kellő számú munkaerővel, Orcy Antal és Ehrlich Mózes itteni földbirtokosok kiküldettek, hogy a kormánytól 600 főnyi katonaság átengedését kérjék a munkálatok gyors teljesítésé végett. E két ur telkért a kerület képviselőjét, Szapáry Gyula grótot, hozzájuk csatlakozva, gyámolítsa őket a kormánytól. Gr. Szapári ezt megette s a küldöttséggel egyetemben sürgette a kormányt a segély megadását. A 600 főnyi utászatonaság a kért munkálatokra kiküldetett s Gessler őrnagy vezetésé alatt nálunk megérkeztek.

Makó, april 4.

Legnagyobb foku a veszély; a Tisza minden számításán felül hirtelen árad. Porgánytól a vizállás 15 láb, 9 hüvelyk, a megfeszített óriási védmunkálatok szakadatlanul folytatattanak, a mult éjjeli esőzés nagyon megnehezíti a földmunkálatokat. A lakosság rémülete leirhatlan.

Ó-Kanizsa, april 4.

Városunk nagy veszélyben forog s mindenhol a legnagyobb erőb fejtenek ki a töltések fenntartására. A kereszturi töltés 1 1/2 lábbal emeltetett ma is, reményünk van, hogy tartja magát a védelmet

TÁRCSA.

A besztereczi halász.

— Regény. —

Irtá: Angyal Gyula.

(Folytatás.)

VIII.

— Mint mondtam, e vén medve a fakönyegben van. Semmi baja sincs. Ugy érzi magát, mint harmincz évvel ezelőtt, csupán szakála és bünös lelkiismerete nőt nagyobbra.
— Nos?... tovább, tovább...
— A fakönyveg ma és holnap a vizsgálom tanyája. A vén bünöstől hallám ezt, midőn ma reggel a vállamra ütött.
— S valóban a vizságs napjai lennének e napok? — kérdi szorongva a halász, ki e hír által ama hosszas túrést ismét mintegy eredményétől megsemmisítelve gondolta.
— No, tudod; ez csak addig tart, míg meg nem változik. Ma a várbán vendégek vannak.
— Hah ördög! — kiálta fel dühösen Zákó uram, vagy új nevén Káka Márton, tehát ma is hiába, mindig hiába!... Jó, menj te is uradalm elütt a poklok fenekére, ha előbb szemeim elé térod az alkalmat, s más szavabán vendégekről beszélsz, melyek miatt talán ismét várokonom kell néhány kínos esztendő.
— Nézd, nézd — fordul szánószerű mo-

ból származott gyermeke; tehát tudja, mi egy gyermek elvesztése, s ő mégis elrabolta az enyémet!... S neje, ki volt e vén bünösnek a neje?... Ki volt ama szerencsétlen, kinek szüz homlokára a pokoli csókot lehetett?
— Nejét kérde? neje nem emlékszik senki. Nehány évig élhetett csak nejevel.
— Tehát megölte.
— Ah, mond... mond várnagy, mit kell tennük, hogy öt megöljük?
— A holnapi nap a vizalom napja leendő.
— Nos!...
— Egy csomokkal a sikviz közepére evezel, s ott meghúzod magad...
— Tovább...
— Tekintetted folyvást a vártony felé legyen, s ha majd látod, hogy annak tetején egy veres zászló lobog, egy hosszú rudra erősítve, te is lobogtassz egyet.
— Zászlót?...
— Igen, im fogd, s ezzel bő öltönye alól egy összehajtogatott zászlót tett a halász elé.
— Aztán?
— A rudra erősített zászlóval szemben állsz a vártonyonyal, s nézed a toronyt.
— De Zólyomi!...
— Ot meg majd felküldöm a vártonyba, hogy nézzem meg téged...
— És te...
— En meg majd a légebe repitem a toronyt.
— Néma csend állott be. A várnagy által készített terv könnyű kivitelén nem lehetett aggodni. Hisz mibe sem kerül valakit felcsalni a toronytetőre, hogy nézze meg a szépen zöldellő kikeletet.

— Tehát holnap?
— Igen. Ne feledd el az utasítást. Tervünk kivitele után, ha így a boszút lelhettük, ujj hazát keresünk. Ne félj! te is megélsz valahogy.
— Hm, tervünk kivitele után!... Hát aztán to azt hiszed, várnagy, hogy a boszu után kell az élet? Minek?... Ha Zólyomi halva, tudom, én sem élek.
— Sajnálod talán?
— Furesz. Mit gondolsz, lélek-e az, mi bennünk az életet eddig fenntartotta!... Ördögbe is!... boszu, várnagy, boszu, melynek ha nincs többé tárgya, ha kiürített, vége az életnek is. Nekem ugyan nem kell tovább.
— Jó, de addig csak megvártok talán, míg eljőve hozzátok, a besztereczi romok feltett az utolsó áldomást megüljük!
— Addig talán.
— Tehát megyek. El ne feledd, hogy ha az árlásnak még csak halvány gondolata is felütődne benned, mielőtt ajkad megnyílnék a lápokban feldokolsz...
— En nem feledek, te se feledd.
— Nehány percz alatt Fekete uram, a várnagy, a besztereczi vár dobogóján vágatot, melyen alig ért át, azonnal felhuzott.
— Zólyomi nagyon óvatos volt, különösen néhány nap óta, midőn megtudta, hogy a fejedelm Beszterecz körül vadászgatott.
— Csakhogy bakot lött! — gondolta magában.
(Folyt. köv.)

nyújt legalább újabb megerősítésig a vérsz ellen.

Bács Földvár, ápril 4.

A vesztély egyre fenyegetőbb; ma nájbol három hüvelyvel áradt a víz; csak gyors ünfeláldozással keresztültüvlt töltés- enelés mentett meg mintegy 6000 hold földet az elöntéstől.

Szeged, ápril 4.

Állapotunk mindeddig nem változott; a vesztély egyre tart, sokan kezdnek már kétségbeesni s reményüket vesztetni, a töltések folyton erősítettek, a gátak pedig emeltek. Ma segélyt küldtünk Csongrádra, hol már az éhség is pusztit.

Fővárosi levél.

Az árvíz elvonultával élükön forduloktatja a főváros azon eszme, hogyán lehetne jövőre az ily vesztélynek lehetőségét kikérlni. A fővárosi közgyűlés még a múlt hetekben elrendelte, hogy a hatóság a kormány és közmunkatanács közegének közbejöttével tárgyalásokat indítson meg, melyek kelő tanulmányozás alapján kiderítsék az árvíz vesztelene okait. A középízüsteri bizottság elnöke: Gerlóczy polgármester e végől szűkebb körű bizottságot hívott össze a mai napon, előleges tanácskozást végett azon a céljal, hogy a vegyes bizottság elé majdan részletes és alapos tervezetet lehessen előterjeszteni. Ez értekezleten természetesen nem történt megállapodás, de a bizottság tagjai kifejtették az ügyben nézetüket, melyek abban kulmináltak, hogy a Duna medrét mélyebre kell kikotorni, az összekötő vasúti hidat legalább két összekötőzést tovább építeni, beszüntetve a töltés- tövábbi emelést. Mandl elnöki, hogy a szabályozásnál nem voltak figyelemmel arra, hogy a Duna medrében kemény mészkő rétegek vannak, melyeket a víz ki nem moshat. Szerinte semmi költséget sem kell kímélni, hogy a meder e köben is méjítessék. Freisleder a soroksári ágy megnyitását sürgeti. — Ez és Mandl tapasztalatai adatokkal bizonyítják, hogy mióta ez az elzáratott, a tábori kórház mellett levő hajomalom, dacára az elzárás folytán bekövetkezett tetemes vízemelésnek, naponta csak felényit képesek örölni, mint azelőtt. — Végh János az 6-budai part feltöltését sürgeti. — Iványi a meghaltartodó szakértőkre megjelzi, hogy ezek teljesen függetlenek s nem a kormány befolyása alatt állók legyenek. Ince főmérnök szükségesnek tartja, hogy a Dunameder főváros közti részének feltételei adatai a lehető legrégibb időtől kezdve ismeretesk legyenek, ezért óhajtja, hogy az 1898, 1847 és 1860-iki felvételek előszerezessenek. Többen szölktek még e tárgyhoz, s az értekezlet végül a következő határozatot hozta: Mindenek előtt hivatalosan konstataciók a mostani árvíz okai: e megállapítás hi valatos adatai és érveikkel a legerjedelmesebben indokolandó s a főváros által a kormányhoz terjesztendő kívánalmak a legnagyobb pontossággal és szabadsággal előadandók. E czélból egy kisebb szakértő bizottság küldeték ki oly utasítással, hogy munkálataikat, méréseket és felvételeket, egyezsval vizsgálódásait ne csak a főváros határára, hanem a menyiben a vesztélyt a főváros határán kívül fekvő okok is szaporították, kutatásait oda is terjeszse ki s e czélból független szakértőnek véleményét is hallgassa ki. E szűkebb körű bizottság tagjai Ince György főmérnök elnökelete alatt a következők: Mandel Ferenc, Freisleder Nándor, Preuszner József, Leckner Lajos és Várházy Lipót. E bizottság munkálatai fog a kormány és közmunkatanács közbejöttével alakítandó vegyes bizottságnak előterjeszteteni.

„E.”

Irodalom.

* **A „Magyarország és a Nagyvilág”** 14-dik száma megjelent a következő tartalommal. Szöveg: Könyves Tóth Kálmán. — Egy fáradt ember naplójából. Újabb közlemény. (Opitzky János.) Folyt. — Az emlékezetnek (Köt. Székely Sándor). — A sárka álarcos. Elbeszélés. (Wiklie Collins.) Vége. — Hárosság a vadak közt. (Cs. J.) — A fővárosi? Tavasziana. (Porz.) — Freiligrath Ferdinánd. — A virágok hozsója. (Freiligrath költ. Szász Károly). — Irodalmi levelek. — Külföldiek. — Sakkfeladvány. — Srórejtvény. — Szerkesztői érte- netek. Rajzok: Könyves Tóth Kálmán. — Ar- vizi emlékpárok. — Délszláv nők. — Freiligrath Ferdinánd. Strézfogás.

Az „Új Idők” című kedvelt hetilap (dí- vat társával) 14-ik száma az új évszvegű ele- jén ismét a következő válogatot s érdekes tartalmat hozza: „Művészeti kegyelet és mű- velettség.” Vajda Viktortól; „Tél végén” (ered. költemény.) Ataiától; „Don Carlos Orundés” (eredeti elbeszélés.) Vértessy Ármoldtól; „A gyűrű és a hold” (román népbállada.) Vulu- canu József fordításában; „Jinkinson párbái- jai” (A Baily's monthly magazin) után S. E- től; „Az európai társadalmi korszakai”, Váry Gellértől; „A színész életből”, (Hampel Arno

után) B. B. L. „Irodalmi, társadalmi és mű- vetési hírek”. — A boríték: felhívás, di- vattárczaizenetek, Hymen, sakk-talány, betá- rejtvény, szikrák, a szerkesztő nyilt vála- zati, vegyesek — Szerkesztő **Benedek Aladár** — E- csinos és gondal szerkesztett lap előzetési- ára: negyedeve 2 fr. 50, félreve 5 fr. sat. — Kisebbszámú tisztviselőknek, tanítónak és ki- adós-egyleteknek 20% engedmény. — Kiadói és szerkesztői hivatala: Budapest, Orszá-út, 45, II. emel. 24. ajtó.

Vidék.

Polgár, 1876. ápril 1.

A Tisza folyam áradása úgy, mint min- den általa érintett vidéket, a mienkét is kün- tessel fenyegeti, különösen március 16-án 26-án ezen vesztelene tetőpontjára bízott, a midőn is a védőgát nagyobb csuszamlások történtek, mely körülmény folytán városunkban a haragok felrevertettek: a nép s értelemiseg özőnlött a védőgáth, sikerült a nagy vesztel- elmet elhárítani, s azóta folyton lankadatlá- nul erősítettek a védőgátak.

A vész elhárítása körű legtöbb tevés- kenységet fejtettek ki Egert József miniszteri és Lipkós József n.-káptalani főmérnök urak, továbbá az érv főkáptalan s gróf Hartig Erd- mund bérlo társulat gazdatisztjei, kik éjt nappal téve, erénytelenül igákkal s cselede- kek folytón működnek.

Úgy a bírtokosság, bérlok, nép és elő- járóságunk helyesen fellogva a vész nagyságát minden tőlük telhető elkövetek.

Reményünk van, hogy továbbra is el- háríthatók a baj.

Polgár.

Kenyezlő, Április. 4. 1876

Elszorult szívvel írom e sorokat. — Me- gyénk északi zugában fekvő Zalkod közsege a vészpusztulásra jutott.

Alig zártott el e szerencsétlen közse- gől a heteken át tartó adó executio; midőn a Tisza és Bodrog folyamok rendkívüli ár- áradása folytán a határ $\frac{1}{2}$ része a romboló ár- áldozatává lón; megsemmisítették e meg- zaklatott közsege minden vetése, egyedül re- menyé: — elborítottán a rohanó áradat hul- lálmaival.

De hogy c-orudultig teljék a pohár! hogy beteljék a csapás mérlege: — a vizzel körül- vett Zalkod közsege, a tűz által is elpusztított.

Tegnap déiben, sötét füstgomolyok szál- lottak a légbe Zalkod felett.

Nagy kerülő utakon siettem a vészhe- lyére, és feltáruit előttem, a legalsalmasab, a legedzettebb idegeket megrendítő helyzet képe.

A közsege déli részén 10 ház ablak ma- gasságig vízben; az északkeleti oldalon 14 ház és számos melléképület legve; elpusz- tultva, megsemmisítve.

A tűz Juhász János házától származott, ki hon sem volt, mert a Rakamazi vásárra ment családijával. A tűz oka eddig ismeretlen.

Megrendítő volt, nevezett Juhász János ódjában az egymásra halmozott 8 darab iga- nyó marhát szemlélni; — és óh fájdalom! tulajdonosik távol valának; kiknek minden vagyonuk tönkre jutott. Leggett a r. c. pa- rochia, és utjonnan épült diszes iskola: e mel- lett a r. c. plebános, ezen közserzetet lelkes férfi, minden megtakarított vagyon.

De hogy végképpen be legyen tetőzve a pusztulás, ember élet is esett áldozatul: — ugyanis Bartos Györgyné lánokban álló há- zába bemenvén, ingóságai megmentésére, a le- zuhanó egy tetőzet által lejutván, megégett.

A legnyomasztóbb iszonyok között, annyj csapással sujtott házáunkban, nincs közsege, nin- cse semmi, mely az irgalmatlanul romboló ele- mek, a víz, és tűz által annyit szenvedett volna mint Zalkod közsege. —

Megvénk szerete tisztelt aispánja, ki a rendkívüli árvíz által, saját bírtokait megfosz- tatott; vesztésege felett saját szívvél, — de ismert érlye és nemes részvétellel gondosko- dandó a segély kérék megnyugtatótsáról, és a könyöradamányok biztosításáról. —

L. L.

Fővárosi hírek.

(—) **Budapestben** a magas Dunavízjárás miatt még mindig szivattyúzzák a csatornákat, a mi pedig a fővárosnak napoként ezer for- intjába kerül.

— **Sorsházások** ápril 1-én. Az 1874. állam sorsjegyek kisorsolásánál a főnyereményt 100,000 firtal a 2245 sorozat 38-ik száma, a második nyereményt 20,000 firtal, az 1670-ik sorozat 16 száma nyerte. A hitelsorsjegyek főnyer- menyét 200,000 firtal a 3136 sorozat 55-ik száma a második nyereményt 40,000 firtal a 3136 sorozat 64-ik száma, a 3-ik nagy nyereményt 20,000 firtal a 639 sorozat 46-ik száma nyerte. — A Bécs városi sorsjegyek főnyereményt 200,000 firtal a 1615 sorozat 7-ik száma, a második nyereményt 30,000 firtal a 2876 sorozat 26-ik száma, a 3-ik nagy nyre- menyét 10,000 forinttal a 1652 sorozat 44-ik száma nyerte. — A **Rudolf-sorsjegyek** főnyereményt, 20,000 firtal az 1048 sorozat 50-ik száma — a második nyereményt 4000 firtal a 2441 sorozat 11-ik száma, a 3-ik nagy nyereményt 1500 firtal a 2473 sorozat 28-ik

száma nyerte. A török-sorsjegyek főnyerem- nyét 600,000 frank a 149,008 sz. sorsjegyre eset. (F. P.) **A törvényeszek** hátralevő re- ductiójának munkája április közepére befeje- zett ér, s április második felében a hivatalos lap már közölni fogja az eredményt. A munkálatok most folytak javában. A reductioval egy sokkal tereshibb feladat megoldása is összekötöttésben áll. Nevezetesen 20 törvény- szék szembélyezetnek részint nyugalomba, részint más törvényeszek való átelyezése. — Az elnökök már korábban felszólítást kaptak az igazságügyminiszternek részéről, hogy a vezetések alatt álló bírók képességéről és munkásságáról adjanak kimutatást. E kimuta- tások már megérkeztek s lelkiismeretesen fel- fognak használtatni.

— **Európa térképe** Magyarország nélkül! Megütözössel szemléltük közlebb Ráth M. könyvkereskedő kirakataiban egy Dr. Peterzon A. által Gothában 1874-ben nyomtatott új tér- képet, mely Európát Magyarországnál nélkül ábrázolja s melyben csak is Ausztria van meg- jelölve. Hogy nevezett térkép valamiként tan- tetteinket egyikebe be ne lopezódassék: ajánl- juk azt a közoktatási m. k. miniszteri ur figyelmébe.

(F. P.) **Lohusarulás a fővárosban.** Dr. Patrubányi tiszti főorvos a fív. tanács által a lóhus áruházasának ügyében megkérdetvén, következő véleményes jelentést tett: Tekintve, hogy a lóhus is egészséges tápszer, lovaknak levágatásán és husoknak fogyasztás czéljából történő elárúsítását megengedhetének tartom, azonban a következő feltételek mellett: 1. Levágni csak teljesen egészséges lovat szabad. 2. A folyamodók által e czérra külön lövögé- hű építendő. 3. A levágásra szánt lovak a levágás előtt e végől megbizott ker. állator- vos által megvizsgálandók. 4. Csak azon lo- vakat szabad levágni, melyeket a ker. állator- vos egészségesnek nyilvánít, melyekről a ker. állatorvos jegyzékét vezet s azt a hatóságnak hetenként beterjeszti. 5. A levágott ló husa és zsigerje az elárúsítás előtt szinten állatorvosi vizsgálat tárgyát képezik, melyekről az állator- vos leletet vesz fel, melynek egy példányát az elárúsítás helyén a „tulajdonossal” kifüg- geszteni, míg a másikat a 4. pontban említett jegyzékkel a hatóságnak mutatja be. 6. A lovak levágásánál oly eljárás követendő mint a szarvasmarhák levágásánál s különösen ügyelendő arra, hogy az állat jól kivérzezők. 7. Lóhus áruházi szabad nemcsak boltokban, hanem állványokon is, azonban nem engedhető meg, hogy ily helyeken marhahus is árultas- sék. S. Azon hely, hol lovak levágatnak s hol lóhus árulatik, külön felirattal látandó el s kifüggeszmind a lóhus árjegyzéke nyilvánosan kifüggesztesendő. 9. Vendéglők s iparosok, kik lóhusot fogyasztás alá bocsátanak, tartoznak az ételapon külön rovatban megjelyezni. A felgyelő állatorvosnak a szükséges részle- tes utasítások és a tárgyban hozandó tanácsi értenleges határozat után a tiszti főorvos által meg fognak adatni.

(F. P.) **Egy szép szatónés szive.** Igazán csinos nő s szeressen utca egy szatónésje. Már három éve, hogy úgyegy és még sem gondol hásszágára, pedig de sokan dongják kö- rül, sziveiket kínálva. Hiába minden erőlkö- dés, a szép asszony szívesen nyújtja a szívat (mert dohany fűszéje is van) sőt még tüzet is ad hozzá, de a hízelo szavakra mindedig sikert maradt Udvaróit már régen tündök- les ok feléit, megfelfejtethetnek találják, hogyan lehet egy ily szép asszonynak oly márvány szívvel? Pedg a dolog nagyon egyszerű. Egy évszél ezélt egy fiatal hivatalnok egy szobát vett ki tőle, kit az isten szép arczal, de kevés pénzzel áldott meg. Még az első hónap be sem telt, hogy a hivatalnok a szobát kivette, és a szép szatónés már érezte, hogy ez az igazi, ennek nem tudna ellentálni. De a fiatal ember úgy látszott, vagy nem akarta észrevenni, vagy számításból nem vette észre, hogy a szatónés szive ő érette égi. Midőn a következő hónap bérét le akarta fizetni, a szatónés nem fogadta el a pénzt. Ez idő óta senkinek sem volt jobb dolga, mint a szatónés szoba-urának, kirol már a szomszédok is azt rebeszték, hogy a szívének is ura. Egy év telt el azóta. A fiatal ember most nagyobb hivatalt nyert, mely már képtessé teszi a lakását is kifizetni, s egy év nagyon hosszú idő, s bizony nem csoda, ha már kezdett közönyös lenni. Egy reggel tehát azzal állott elő, hogy ő kénytelen lakást változtatni, közölni az eddigi barátágot, de neki már meg is kellene nősilnie. A szatónés előbb azt gondolta, hogy nem érette meg de midőn lakója ismételte az elmondot- takat, nem zött egy szót sem, csak kezével intett, hogy tessék, elmehet. A hivatalnok nem sokára csakugyan jegyvet váltott s már házasa- gyan tudta, hogy volt lakója el van adódva, hogy házassága csak speculatioából történik; — összevásárolta minden váltóját — és a házasság napján küldt el a hivatalnok jövőbeli íjójának. A házasságából így természetesen semmi sem lett, s a fiatal embernek nem maradt más hátra, mint föbőlni magát.

(F. P.) **Bőjti vidamságok.** Nehéz állapo- tók között állhat hínne az ember, és mégis meg- történni, hogy egyikünkik polgártárs kedvet kapva túl hág a gátot, és — nyugott esik; így történt ez múlt éjél néhány jövedvű, kü- lönbem melancholikus polgártársal, kik egyik budaországi kertcsomában pityázással, elkézdé- nek komolyan a hazamenetéről gondoskodni, meg is indultak, de a helyett, hogy befelé haladtak volna, a lövönat irányában kifelé ha-

ladtak, míg egy kis sikátoron köréztél a szől- lökhöz értek, honnét átugorván a kerítés, másnap az ágyban találták magukat, csodál- kozván a lehetőség, mely őket hazaváltette. Miután sokáig rá nem jöttek, nem feresztették tovább, míg egy kellemeden véletlen a titkot el nem árulta. T. i. a becsületese tót napzá- mos, ki egyikek is a másikat is hazavezette, a részeg fölvel ígért, és vasnapra fizetésre (hízott határmagvet megtartva, a bizonyos 5-5 firtel megelapvén, őket adott szavukra figyel- meteztette. — Persze, hogy az asszonyok szinte kézpézzel fizettek.

(F. P.) **Bon-mot.** A múlt hetén egy ví- déki szőnyagzó a fővárosban tartózkodása alatt jelen volt a népszínházban egy főpróba alkalmával. A vidéki szőnyagzó lelkesülve mondá: „valóságos méhráj! „Igaz,“ válaszolva Rákosi, „hasonlít hozzá, azzal a különbséggel, hogy a méhek nyáron gyűjtenek télire, míg ezek télen gyűjtenek nyárra.”

(F. P.) **Részeg lámpás.** Mulatságos kis esetről értesít fővárosi tudósítók. —y— szimtvész egész éjén át tele szívan magát Krisztus vérből, reggel haza fele botorkálván, belebotlik egy lámpába. „Miféle inportancia ez?” — formel fel —y—, „rendő, vigye be ezt a garázdát!” reá mutatván a lámpára. A rendő véletlenül ismerte —y—, s ezt mondja: „Ne bánja —y— ur, nem látja, hogy részeg, terjen ki előle. „Igaz,” motyogott magában —y—, „részeg ember elől még Krisztus urunk is kitért. Tehát miért iszik annyit ha ismeri természetét?”

Vidéki hírek.

— **Vérlázító.** Mult hó végén, egy ejei Beregmegyében a Polena és Holubina közti hid mellett levő kőrösmásban borászot rablójökös- ség hajtatott végre a keresma bérlokén Weim- berger Jakabon. A nevezett éjél éjteltában ceneség szeker állt meg a koresma előtt, a rajta állt öt egy-n lezárdított s kettő közölök pálinká- ért zörgött az ajtón, melyet a kőrösmáros minden yagon nélkül azonnal fel is nyitott. A két egyén, kiknek egyike csinosan öltözött barna férfi, másik erőteljes, magas ember volt, szá- kálta fehér kendővel felkötve, többször vitt pá- linkát a künn várakozókra. Mikor már jól tel- öntöttek a garadra, a kőrösmáros nejelek s egy férfi cseledjének fejére oly erős ütést tettek, hogy azok azonnal összerogytak. Ekkor a rablók a kőrösmárhoz fordultak s pénzt kövölték tőlük, náre az 300 főt elő is adott; de ez összeg- geg meg nem elégedvén, Weimberger egy fej- szével ütni kezdék. Mig a tusakodás folyt, az alatt egy zsidó asszony, ki Stybe volt utazandó, a kandalló körüjébe menekült, s az egész drá- mátt innen nézte végig. Mikor a kőrösmáros az ütés alatt összerogyott, a rablók kutatni kez- dtek s az előbb leittott két egyént megkötöztek s ágyneművel behinták. Weimberger ez alatt az ablakon akart kimászni, de a rablók által víz- szaluzatott s ujjal összevetvén, mellény zseb- ből 8 darab százas vettek ki s a már éltette- lennek látszó kőrösmáros az ablakon kidobták; ki azonban, midőn az esés következtében ny- szörögni kezdett, holtra vertek. A rablók aztán Munkács felé tartoztak. A nyomozás erőlyesen folyik s mint a „Máramaros” halja, a kandallóba menekült asszony vallomása nyomán 3 egyén már el is fogottat.

(—) **Hol a menyasszony?** Nagyváradon egy háznál lakodalmasszni akartak, azonban egyszer csak eltűnik a menyasszony és hos- zás keresés után a padlison találtak fel szeg- nyét — egy köteleen lögyva. Valószínűleg er- letett házasság akart ott is létesílni, mint ezt a böles és értelmes szülek gyakran inté- zik, feloldozva saját gyermekeiket a vagyon- nak, eladva gazdag izérekek! Gyönyörköd- hetnek aztán — mint itt is — szonoru mű- veiken!

(—) **Egy félre ismert államférfi.** Egy ro- mán paraszt kérényve érkezett a napokban Biharvármegyében, melyben a „fratye” el- mondva néveteit a viláig folyásáról Ausztria- M. gyarországban, 15 pontban terjeszti elő re- formjavaslatait. Kéri a vármegyét, e javaslatok- nak a király elé terjesztésére. A csodálatos íratban végül sajnálatát fejezi ki a fölött, hogy a 3 év előtt ő felségehez intézett hasonlat- talosn levélre a mai napig „nu kapnart resul- tat”, vagis nem kapott választ.

— **Kolozsvártól** a nemzeti kaszinóban — a „K. N.” szerint borkóstolást rendezett b. Bornemissa János.

(F. P.) **A „Zasztava”** a Királyföld ren- dezéséről írván, a tizenhét száz képviselőnek föllépett, „nemzetk és nemzetiség jogainak védelmére” a legnagyobb elismeréssel említi, míg Fabricius és Wächter képviselőket Ephial- teseknek nevezik, kik oly szerepre vállalkoztak, melynek lejt-zásával nemzetüket végig sértik. A románonak, kik a szászok védelmére nem keltek, szintén kijut a maguk része, mert ma- guktartása „miserabilis és gyalázatos”-nak ne- vezetik: Tisza miniszterelnöknek választás sztohisztikusnak tartja és szemére hányja, hogy valamikor mást ígért, s ma mást cselekszik.

UIDONSÁGOK.

(—) **Ki a vivát?** A pazonyi helyét hitv. egyházbán csakugyan az, kit lapunk már ré- gebben jelezett, vagis Szabó Ferenc kis-islé- tai pap választott meg lelkészül. A választás dicéretes egyetértséssel, közfelkiáltás ut- ján történt meg folyó hó 2-ik napján, s az elválasztott tiszteletes férfi a választók által

vagy csak az a készítmény zászól szerepel ott is mindenütt? Vannak-e arra boldog államok, boldog emberek? Hát adóhajtók? Lehet-e ott biztosan építeni az adott szóra, az esküre, a becsület szentségére? — Vagy ott is csak oly civilizált a világ, mint nálunk? Nem készül-e hozzáink lakni néhány duszardig hindu nábob, hogy nálunk meghonosulván, — önálló magyar bankot létesítsenek, mert bizony a mi főnaink és főpapaink, nagyon is fontolya haladnak e részben. Igaz-e, mit a lapok írtak, hogy az északamerikai egyesült államok polgárai 1872-ben 15 millió forintot adoztakot iskolai célokra (két egyn adott két két milliót, tíz fél fél milliót) mión m magyarok 15 millió félkracjzár t sem adunk a nevelésügre? Valjon nem fillentet-e az az újságíró, ki azt írta, hogy Brigham Youngnak, ki Utahban a mormonok prófétája, pápája és királya egy személyben, tizenhat neje, hatvan gyermeke és tizenöncz millió font sterlingnyi vagyona van? miután ennyi csakugyan sok akár pénzbel, akár gyermekbel, akár aszszonybel egy embernek, ki csak egy egy kanállal eszik, mint mi, — és csakugy nincs alkotva revolvernek . . .

— Kelep, kelep. . . klipp klapp. . . No no édes göyám! kifől tanultátok azt a helytelen szokást, hogy egyszerre ketten beszéljétek? Ezt csak az európai mivel urnok és urhölgyek teszik, s kivülök néhány a Sasku illetenával teljesen ismeretlen falusi gavallér, ki azt hiszi, hogy az emberek folyvást beszélnie kell, már akár bolondot, — akár nem okosat, vagy pedig kifől fél, hogy ha azt, mit nagy fedjéssel aggodol, — azonnal el nem mondja, okvetlenül el fogja felejteni s feledékenysége legalább is oly végtetes lesz az emberiségre, mint a tudós világra hajdan az alexandriai könyvtár legéje, mint a chumi kód bizonyos hadsereg dícsőség nimbuszára, vagy a bécsi krach a börze államszabályzó, világrendítő hatalmára. . .

Tehát csak egymásután beszéljétek el élményeiteket édes göyám! még pedig miután ti magyar göyák vagytok, — a magyar faj pedig mindenkor lovasig a nőnem irányában, ezennel felihom kegyedet donna Ciconia tapasztalatainak első sorban leendő elbeszélésére!

— Kelep, kelep, kelep, kelep. . . Ertesz belőle valamit jámbor olvasó? Aligha! Pedig mondhatjuk, igen érdekes kritikákat tartalmaz, melyek bizonyony érdemelnek olyan figyelmet, mint a milyennel hallgatják a török tevehajcsárok a mese mondot, vagy a Mekkből házerézt zarandokot.

—Z.—y.

A felő-magyarországi vasiparosok együletének emlékirata,

melyet a kereskedelmi miniszterhez intézett a vámuügyben.

Ezen ügyemreméltó emlékiratból kiemeljük a következőket:

„Talán épen azon körülmény, hogy a közös érdeket mindegyik nem azon vállvetett egyetértéssel támogattuk, mely a nyilvánosság előtt iparunk érdekei iránt a megérdemelt figyelmet kölhethet volna, talán épen azon körülmény, hogy egymás között eddigelé elfogult, némileg elszigetelt álláspontunknál fogva nem érvényesülhetett kellőleg azon befolyás, melyet az általunk képviselt iparág államgazdasági horderejénél fogva a közzgazdasági kérdések megoldásában összeségben gyakorlati hivata van, szülőök voltak annak, hogy iparunk sem a kormány, sem a törvényhozás, sem a község előtt nem részesült az érdekeltség azon fokában, melyre azt ugy általános fontosságra, mint különösen azon számos megkivántatóságok, melyeknek valóstításához felvirágzása és megszilárdulása még köve van — érdemesítik.

És a közzgazdasági élet ezen szabályzó tényezője nálunk nemcsak hogy a kellő gondoskodásban mindegyik nem részesült, de sőt fájdalommal kell nélkülözünk közeletünk irányában és nyilvánulásában azon törekvést, mely vasiparunk támogatását elég komolyan és kitartóan célzál tette volna!

Fájdalmasan tapasztaltuk, hogy a vámuügyben legutóbb országzszeret megindult mozgalom közepette, mi reánk csak elvérté nyul az azt létesítő elemek figyelmé, hogy a vasipar, mely a hazánk bérceiben felhalmozott kimeríthetetlen erőztömegekben hatalmas alapját bírja egy virágzó jövőnek, a nyilvánosság előtt még oly érdekeltségben sem részesült, mint egyes másodrendű iparágak; fájdalmasan nélkülöztük az alkalommal azon támaszt, melyet a saját világító szavaiban érdekeinknek birniök kellene, s melynek teljes hiánya a nyilvánosság érdekeleltenségeinek természet szerű forrása gyánadt tünt fel az alkalommal szemünk előtt, fájdalmasan tapasztaltuk végre azt, hogy nekünk által sem adatik oly kérdésekben, mik által az általunk képviselt iparág

közvetlenül érintettek, nézeteinknek érvényét szerezhetni és óhajtatásainkat előadhatni, mert a m. királyi kormány által a vámkérdések megvilágítására mult év őszén összehívott szakbizottságban, hol a hazai iparágak mindegyike avatott szakfériaiban birta szószólót, a nyersvasipar, mely mindeztől iparágunk legelterjedtebb és leglényegesebb alkotó eleme, egyáltalán nem volt képviselve!

Az alkotmányosság éveiben létre jöt kereskedelmi szerződésök nem óvták kellőleg iparunkat. Azok megkötésénél nem mérlegelték kellőleg közzgazdasági helyzetünk követelményei; az ezen szerződésök által elérendő végződi: a termelőképességben, a termelés feltételeiben, a fogyasztásban és az értekesítésben különöségben fennfőbb különözöket egyensúlyozása, tehát szerződő felek versenyképességének egyenlősítése egyáltalán nem valósult meg. Az 1867-ik és 1869-ik években Belgiummal, a német vámegegyesülettel és Svájcjal kötött vámszerződésök, de kivált az Angolországgal 1869-ik évi december 30-án létrejött pótegyezmény a külföldi iparnak egyes kiváltságosítását eredményezték a miénk felett. A legűzelebb lefolyt tíz év elegendőleg megismertette velünk fejlődésünknek a küllalom iparával szemben elfogalt helyzetünkbeli eredő akadályait, melyek ugyan hazánk s iparunk belviszonyaira vezethetők vissza, de mindamellett a vámpolitika által orvosolhatók.

Az idő folyása iparunknak valóban némű lendületet hozott. Azon élénk forgalom, mely az 1867-ik évet követő időben a hazai ipar és kereskedelem terén megindult, mi reánk is hatott. Azon időben kezdtünk kissé szabadabban lélegzeni és igazunk jövőjét teljesen biztosítva éreztük volna, ha mielőbb létesül annak legbatalmasabb emeltyeje, egy érdekeinknek szolgáló vasúthálózat.

De míg kevésbé lényeges vasutvonatok szélteben engedélyeztettek és építtek, a mi czejainkra szolgálnod vonalok úgye több ízben hajótörést szenvedett, ugy hogy iparunk főfészke, Gümörmege völgyei felé csak 1872-ik évben mintegy segédkezett nyujthatta a miskolc-bánrévei vonal, magukban ezen völgyekben pedig csak ismét 2 évvel később t. i. 1874-ik évden kezdtek lükteni iparunk életerei, az annyira óhajtott gömői iparvasutak.

Az általános pénz- és hitelválság, mely az 1873-ik év tavaszán kítört, sulyosan érintett minket is. A töke drágulása szerlelett megnehezítette iparunk üzemet, csak legnagyobb erőfeszítéssel voltunk képesek eleget tenni a már felvállalt kötelezettségeinknek, sok áldozatok árán felbontani kényszerültünk, még többet pedig az általánosnál val pangásnál és bizalmatlanságnál fogva a kereslet bontott fel, s így egyszerre azon kényszerű helyzetbe kerülünk, hogy üzleti töke hiányában, szerlelett magas kamatu kölcsönpénzre utalva, a termelés lehető legkisebb mérvére redukálva s annak gyéren befolyó értékét főképen kölcsön vett üzleti tökének folyton emészto igényeinek kielégítésére fordítsuk.

Még sulyosabbá vált helyzetünk, midőn a válság hosszantartó folyamában a töke drágulásának természet szerű következményeként terményeink ára annyira elszállt, hogy abból még az előállítás költségeket is fedezni lehetetlennek bizonyult.

Tény az, hogy jelenleg alig felét termeljük azon mennyiségnek, mit kedvező viszonyok között előállítani képesek volnánk, hogy tehát productiv erőink jelentékeny részét paragon hevertetni kénytelenítettünk; tény az is, hogy még ezen legkisebb mérvére reduclt termelésünkben is üzleti tökének improductiv hosszú ideig beruházva kell hagynunk, sőt hogy azt leggyakrabban oly áldozatok árán kell értekesítenünk, hogy az előállítás költségei az élelt legmagasabb árt jóval felülmulják.

Itt önként előtérbe lép azon kérdés, vajjon mily kuforrásra vezethető vissza ezen hanyatlás és mily eszközök által válnék az elháríthatóvá? — Es ezen kérdésre annak, ki iparviszonyainkra egy elfogulatlan pillantást vet, valóban nem nehéz lélelnie. — Ugyanazok a mi iparunk elmaradottságának kuforrásai, melyek politikai életünk erőire oly lankasztó hatást gyakorolnak, — nem szükségese ilyenlők törvényeink, — különösen pedig ipar- és bányatörvényünk hiányait, közzgazdaságunk és igazságszolgálatásunk lassuságát és ingatagságát, a szakértő munkaerő hiányát, forgalmunk csekélységét és népnök elszegényedését emelitenünk, — nem szükséges azért, mert ezen mélyen meggyökerezett bajainknak közeletünk minden ágra való kihatása a közzvelemény napról napra is

métlőbb szavaiban, már már megcsofóztatlanul hirdettet igazságként lebeg a nemzet szeméi előtt.

(Vége köv.)

Legujabb.

— Ö felsége a király a Tiszavizkárosultak azonnali segélyezésére 5000 frtot adományozott.

— Lapunk bezárta előtt pár percczel vesszük a megrendítő hírt, hogy az alföld egyik legvirágzóbb, legnagyobb magyar városát, Szegedet az árviz elborította. — Fentartással közöljük e borzasztó hírt. Nem akarjuk elhinni, habár szájról-szájra jár is az. Adja isten, — hogy a hir ne beszéljen igazat!

Arról azonban a n.-váradai alispáni adóhivatal a püspök-ladányi szolgabírószágtól távirati uton értesítetett, hogy Mirhónál, a Tisza ártörte védgátját s nagy erővel rohan le a Sárrétnak. A sírgöny jelzi azt is, hogy ha Szerep környékén a kellő óvintézkedések meg nem tétetnek, a Sárrét egy tenger lesz!

N.-Váradról azonnali mérnökök, munkások, katonaság vitetett a vész helyre. Istent fordítsa el tőlünk a csapást!

— Erzsébet királyné három heti távolléte után tegnap érkezett vissza Bécsbe. Utján Bingen és Mainz közt kerülőt kellett tennie, mert ott oly felhőszakadás volt, hogy a vonal járhatlanná vált; három házat és nyolce ember sodort el a viz. Ezen és más akadályok daczára a vonat egész pontosan érkezett a Westbahn indóházába. Itt a király és Rudolf trónörökös várták a királynét; mikor a vonat megérkezett, eléje mentek és Nopesa báró által üdvözöltetve, az udvari waggonba siettek. Rövid várta a Lirály. karján a királynéval ismét megjelent a perronon. A királyné viruló szimben volt és üdvözölte az urakat, kik Londonból hazakiesérték; kezet nyujtott nekik, Larisch grófnét pedig, ki szintén vele jött, megölelte. Az indóház előtt nagy néptömeg gyűlt össze, mely a hazaérkező királynét igen szívélyesen üdvözölte.

— A képviselőházban anyyi vita folyt már Rákóczi Ferenéz hamvainak hazaszállítása kérdésében, hogy valóban meglepő felfedezés az, hogy a nagy száműzött hamvairól tulajdonképen senki sem tudja: hol pihennek? Irányi Dániel is csupán hallotta menekültkéltől, hogy Konstantinápoly egyik köztemetőjében lehetne feltalálni. A kik azonban sokáig tartózkodtak a török fővárosban, mitsem hallottak erről. Valószínű, hogy a fejedelem holttestét ugyanoda temették, hol emléktábla áll: a galatai templomba. Ott azonban most nincs. Föl lehet e találni, nagy kérdés.

— Perger János kassai püspök tegnap délután 3 órakor, hosszú és kinos haldoklás után, jobb lére szenderült. Magasztos és emelkedett lélekkel várta a halált, — s benne főpapjainak egyik legnemesibike fekszik a ravatolon. Perger János született 1842-ben N.-Kállóban ment képlánnak, honnan másfél év után Egerben tanulmányi felügyelőül nevezetett ki. 1845-ben nyiregzházi lelkészszé, 1851-ben szabolesi főesperes lön. 1862-ben egri kanonokká nevezetett ki, honnét tíz év előtt a kassai püspöki székre emeltetett. Mint püspök, mint tanfúrny, mint ír, mint szónok, mint prosaista, mint tudós — egyaránt halhatatlan emléket hagy maga után. Fialt korában sokat dolgozott a 30—40 év előtti többé ke-

vésbé konservatív lapokban; a Nemzeti Újság, Budapesti Híradó s „Figyelmező”-be, de leglathosabb volt a vallási lapok- és végül a Honban. Irályának szépségei őt első prosaistáink közzé emelik. Emlékét őrzik szellemének művei, és szívemen szép tettei! Áldás és béke lengjen porai fölött.

Kiadói üzenet.

— Egy urnak helyben. Kérjük a lap balhomlokán levő kis kerethe foglaltak elolvasni sziveskedjék, mert daczára annak, hogy önnök egyes dolgozatait lapunkba felvesszük, de azért nem hatalmaztuk fel arra, hogy a szerkesztőség tudta nélkül sajátkezűleg kéziratokat küldjön be a nyomdába, a mi felelőségünk. Ezt kikérjük magunknak. Ennek következtében a folyó hó 2-án megjelent 14. számú lapunkban foglalt „Szerkesztői postá” rovat alatt megjelent öt első szerkesztői üzenetet, mint helytelennek, s némi részben valótlannak — töröljük.

A kiadó hivatal.

Szerkesztői posta.

— Elaludta pipa az énszámában. Mikoron írtam verset napzámában — Önnél a Pegasus van rossz hámban. — Kicsinykénék. Kicsinke még, hadd nőjön meg! — Horognak. Kaptál-e levelet, keltezte april 2 ról? — Gratulálunk! — Ugy szerettek, ugy imádlak. Nem bánom ha sohse látlak. — Vad rózsák. A vadakat látjuk, de a rózsákat sehol. — Mókuskának. Csitt! — Vándor. Nálunk ugyan nem kap szállást. Sem tisztos öltönye, sem jó utlevele, — odább! odább! — Fűzfásip. Nagyon egyhangu.

Felelős szerkesztő: ANGYAL GYULA. Főmunkatárs: Vitéz Mihály.

Czleti értesítés.

A nyiregzházi terménycarnoknál Aprilis hó 1-én bejegyzett terményárak.

	Piaczi ár.	Kereskedési ár.
Rozs 100 kilogram	6.60—6.70	6.75—6.80
Buza	7.50—7.75	8.50—8.75
Árpa	0.00—0.00	5.50—5.70
Zab	6.60—6.80	
Tengeri	4.15—4.20	4.30—4.40
Köles	4.00—4.10	
Bab, tisztá fehér	5.80—6.00	
Buknyó	0.00—0.00	7.00—8.00
Káposztarepce	0.00—0.00	
Lenmag	0.00—0.00	
Komborka	0.00—0.00	
Rendernag	0.00—0.00	
Mák	0.00—0.00	
Napraforgó olaj 100 kg	00.—00.	38.00—40.00
Szesz 25 ¹ / ₂	—26 ¹ / ₂	25

Nyilt-tér.*)

Nyilatkozat.

Tekintetes Szunyogh Bertalan dadai alsó-járás szolgabírája, a legközelebbi árviz alkalmából kitejtett tevékenységével olyannyira elismerésre kötelezte közveletünket: miszerint működésének méltánylatul nem mulasztjuk el a nyilvánosság előtt köszönetünket kifejezni.

T.-Eszláron aprilis hó 5. 1876.

Ferency Bertalan, Nagy Ferencz, t.-eszlári plebánus mint a vészbizottság elnöke. biró.

Csaisz Soma, Móry János, ref. lelkész. jegyző.

* E czim alatt megjelent közleményekért csak a sajtóhatóság irányában vállal felelőséget a Sz. e. rk.

Hirdetések

felvételre a legújnyosabb árak mellett ajánkok

A „SZABOLCS” kiadóhivatala.